

PARDUBICE a okolí

Odcházím. Mám divadlo příliš rád na to, abych pokračoval, říká režisér

LUKÁŠ DUBSKÝ

Pardubice – Útlá novela Cizinec francouzského spisovatele a filozofa Alberta Camuse patří k nejdůležitějším dílům existencialismu. Jako poslední premiéru této divadelní sezony připravil její adaptaci ve Východočeském divadle Pardubice režisér David Šiktanc. Pro končícího uměleckého šéfa Činoherního studia Ústí nad Labem se jedná o jeho poslední režii, jelikož se rozhodl svět divadla opustit. Nejen o důvodech tohoto rozhodnutí hovořil v rozhovoru pro Deník.

Nastudoval jste adaptaci Camusova Cizince. Byl to váš výběr nebo s titulem přišla dramaturgie?

Hledali jsme variantu přijatelnou pro obě dvě strany. Bylo jasné dané, jakou úlohu by měla inscenace v této divadelní sezoně plnit – měla by mít přesah pro středoškolské publikum, co se týče povinné četby. Neberu to ale jako ryzí pragmatismus, bavili jsme se o různých látkách a objevil se mezi nimi i Cizinec. Je to pro mě v současnosti velmi blízký text, chápu pocity hlavního hrdiny a jeho odcizení od každodenní reality.

DAVID ŠIKTANC připravil pro divadelní prkna Východočeského divadla Pardubice inscenaci Cizinec.

Foto: Petr Šedivý

Camusova novela je plná úvah. Jak složité bylo vytvořit z ní divadelní tvar?

Románů jsem pro divadlo adaptoval už několik. Ale tím, že je Cizinec soustředěn na vnitřní krajinu jedné postavy, tak je to trochu jiná práce. Snažili jsme se to vyřešit pomocí dalších médií, použili jsme předtočené materiály, vložené repliky a situace. Byla to náročná práce.

Pracoval jste už od první čtené zkoušky s pevným textem nebo se tvar během zkoušení vyvíjel?

Vyvíjelo se to poměrně výrazně. U nevyzkoušených textů člověk až během zkou-

šek zjišťuje, že je něco potřeba předělat.

Cizinec patří k základním kamenům existencialismu. Co vás na něm lákalo a čím je dnes aktuální?

Pracoval jsem nejen se samotnou novelou, ale i jejím filozofickým pendantem, kterým je Mýtus o Sisyfovi. Camus tam definuje pojem absurdna a reflektuje otupující každodennost. Obecně si myslím, že jsme nyní v mezní situaci, kdy procházíme proměnou. Nahlédnutí toho repetitivního, stereotypního koloběhu mi přijde důležité. V novele se objevuje samozřejmě také kritika

trestu smrti, kterou Camus dále rozvíjel, ale pro nás už je to dnes trochu zaprášené téma.

Loučíte se s funkcí uměleckého šéfa. Jak tohle období hodnotíte?

Myslím, že by to měl hodnotit někdo jiný. Já můžu mluvit maximálně o tom, co to přineslo mně. Pro mě to bylo velmi cenné a smysuplné období. Věřím, že podobně to cítili i naši diváci.

Zaslechl jsem, že hodláte skončit s divadelní režii obecně. Co je na tom pravdy?

Je to pravda. Došlo k souhře několika věcí. Základem je zoufalá provozně – ekonomická situace českého divadla. Cítil jsem, že bych se mohl pro Činoherní studio stát brzdou a jeho zájmy pro mě vždycky byly na prvním místě, proto jsem se rozhodl odejít. Bohužel realita režiséra, který je na volné noze, je taková, že bych musel každý rok připravit čtyři až pět inscenací, abych se uživil. Nechci spadnout do této provozní reality. Na to mám divadlo příliš rád. Můj odchod má ale také osobní důvody. Mám malou dceru a vnímám, že už jsem se dlouho toulal.